



DESTINY

V PRAZDNOTĚ

Filip Kurečka

● — pointa

V prázdnotě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Filip Kurečka
V prázdnotě – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Filip Kurečka

V prázdnotě

● ■ pointa

*Věnováno rodině,
přátelům a všem,
kteří pomohli s vydáním*

Část první

Destiny

Kapitola I.

Záznamník: Na lodi, den 1.

Noční můry jsou zlo. Zlo, které jsem nikdy nedokázal pochopit. Každého z vás už určitě nějaká noční můra trápila. Alespoň jednou. Vzpomeňte si na tu chvíli, kdy se člověk probudí zpocený a vystrašený. Chvíli, kdy si uvědomí, že to byl jen sen, a tak se pomalu uklidní... vzápětí však zjistí, že strach se ani zdaleka nevytratil, zahrabe se tedy raději zpátky pod peřinu a zbytek noci probdívá v těch nejstrašlivějších očekáváních.

Tak. A co když se po takové noční můře člověk neprobudí ve vlastní posteli, ale v kovové nádobě velké tak akorát pro jeho tělo? Všude kolem je tma, chlad a hluk. Nemůže se pohnout a zároveň netuší, kde je, kdo je a proč se mu to děje. No. Tak přesně to se stalo mně...

Píp. Píp. Píp. V mé mysli se ozývaly nezvyklé zvuky, které normální člověk po ránu běžně neslyší. *Píp – píp – píp. Já nechci do práce,* pomyslel jsem si. *Ještě chvíli.* Pokusil jsem se přetáhnout si peřinu přes hlavu. Nešlo to. Praštil jsem se o něco tvrdého a studeného. Au. Pípání na okamžik přehlušilo kovové zadunění. A pak zas: *Píp – píp – píp.*

Co to sakra... Tak počkat. To není budík. Necítil jsem nohy. Nic jsem neviděl. Pokusil jsem se otevřít oči, ale nešlo to. Jako bych je měl zalepené. Snažil jsem se dál a nakonec se mi podařilo vytvořit aspoň škvírky mezi víčky. Bolelo to, ale byl jsem zoufalý. Nevěděl jsem, kde jsem ani co znamená to pípání. Nevěděl jsem, *kdo* jsem. Na sítnici mi dopadalo tlumené červené světlo blikající synchronně s každým tím *píp.* Kousek po kousku jsem oči otevřel. Opravdu byly zalepené. Po dlouhém spánku.

Jakmile jsem uviděl okolní svět, zachvátila mě panika. Přísahal bych, že se mi na okamžik zastavilo srdce. Byl jsem ve svislé poloze zavřený v malé, temné spací komoře, nohy a ruce jsem měl přivázané k podložce. Tedy... už jen jednu ruku, druhá se uvolnila z řemenů, když jsem se v polospánku

pokoušel přikrýt peřinou. A onen budík opravdu nebyl žádný budík. Byl to zatracený alarm. *No do hajzlu.*

V komoře byla tma, sklo bylo zvenčí špinavé a nešlo přes něj vidět. Okolí osvětlovaly pouze záblesky alarmu... Teda jestli se pěti centimetrům volného prostoru na každé straně těla dá říkat okolí. Začínalo mi být horko a v hlavě jako bych měl zaražený obrovský střep. S vypětím všech sil jsem uvolněnou ruku probral k životu a pomalu ji přesunul na druhou stranu.

Řemeny, které držely mou druhou ruku připoutanou k desce, byly navrženy tak, aby se daly uvolnit téměř bezpracně. Já jsem však byl natolik zesláblý, že jsem s nimi zápasil snad celou věčnost. Vydechl jsem. A znovu jsem se nadechl. Něco mi tady nehrálo. Připadalo mi, že znovu usínám. *Píp – píp – píp.*

Už trochu rychleji, stále však malátně jsem zvedl ruce k hlavě a uvolnil další řemen, kterým byla jemně připoutána k měkké podložce z paměťové pěny. Už trochu uklidněný jsem opatrně procvičil krční svaly – několikrát jsem zahýbal hlavou ze strany na stranu, jak jen to v omezeném prostoru šlo. Bolest v hlavě trochu polevila. Nohy jsem si však uvolnit nedokázal, takže mi nezbývalo než čekat, co se stane. Poslouchal jsem pípání a zmateně sledoval tmu, která v mém výhledu pravidelně střídala nechutně špinavé sklo, záblesky zbarvené do červena. Má mysl se postupně probírala k životu, nezačaly mi však naskakovat žádné hezké vzpomínky – ovšem ani nehezké vzpomínky. Nezačaly mi naskakovat *žádné* vzpomínky. Vůbec žádné. Ani jedna.

Podle stavu okénka na své spánkové komoře jsem usoudil, že jsem tu byl zmrazený opravdu hodně dlouhou dobu. Nic pro klaustrofobiky. Naskočila mi husí kůže. Byla mi zima.

Do myšlenek se mi znovu prodralo ono pípání, které jsem na několik chvil vytěsnil. V ústech jsem měl sucho a hlava mě bolela čím dál víc. Dělal se mi mžitky před očima a nedokázal jsem jasně přemýšlet. Po každém výdechu se okénko přede mnou o něco více zamlžilo. Začal jsem se třást. Ostré světlo a tma střídající se za okýnkem

a ustavičné *píp – píp – píp* už mi vážně začínaly lézt na nervy. *Pomoc!*

Znovu mě oslepilo světlo pronikající skrz sklo. Najednou mi začalo být horko. Mé myšlenky byly strašně pomalé. Nedokázal jsem přijít na to proč.

Přepadla mě úzkost. Začal jsem sebou házet v naději, že se dveře otevrou a pustí mě ven. Snažil jsem se křičet o pomoc, ale z mého hrdla se na svobodu vydralo pouze několik přidušených zachrčení.

Najednou se venku, před komorou, ozval neznámý hlas. Nerozuměl jsem, co říká. Možná mám halucinace, napadlo mě. Po chvíli se mi však podařilo oddělit od sebe jednotlivá slova.

„Oxid uhličitý na kritické úrovni!“ hlásil alarm monotónním ženským hlasem. Ano. To bylo ono. Proto na mě šly mdloby. Ještě chvíli a upadnu do kómatu. Začal jsem křičet, nebo jsem se o to alespoň opět snažil, a znovu jsem několikrát praštil do dveří před sebou. Ale nikdo nepřicházel. Připadal jsem si, jako kdybych umíral. Jenže ono to tak skutečně bylo. Svět před očima se mi už pomalu ztrácel.

„Pomoc,“ zachrptěl jsem. Síla mých úderů postupně slábla, až zeslábla docela. Naposledy jsem chabě uhodil do dveří komory se zoufalou nadějí, že se otevrou. Nic. Víčka mi klesla a začal jsem usínat. Mé tělo, opřené o desku za sebou, pomalu, ale jistě vypovídalo službu.

„Pomoc,“ zašeptal jsem. Tělo mě přestalo poslouchat úplně, čelem jsem narazil na okénko a tiše jsem sténal. Chtělo se mi tak strašně moc spát. *Nechci – umřít.*

Kdybych byl zemřel, tento záznamník by můj příběh neodvyprávěl. A já upřímně doufám, že jednoho dne jej někdo najde. Dosud nevím, proč se štěstí usmálo zrovna na mě, nicméně komora se nakonec otevřela. Bezpečnostní mechanismus se na poslední chvíli vzpamatoval a dveře povolily. Spatřil jsem před sebou dívku s dlouhými medovými vlasy, jak se na mě usmívá a pokouší se mi něco říct. Z jejích úst však vycházelo jen dobře známé otravné pípaní alarmu. Nechápal jsem to. Děsilo mě to.

Pak jsem se svezl z nádrže ven na podlahu. Omámený, polomrtvý jsem se ošklivě praštil do hlavy o zem, protože nohy jsem měl stále uvězněné uvnitř spánkové komory. Kdyby mě někdo pozoroval, muselo by mu to připadat opravdu vtipné. Omámený kluk trčící půlkou těla ven ze spánkové komory, zatímco druhou má za nohy připoutanou k podložce uvnitř. Kluk, který si za nesrozumitelného mumlání rozbil při pádu hlavu o podlahu, protože nebyl schopný rozepnout si řemeny kolem kotníků.

„Ufff,“ hekl jsem a v této podivné poloze jsem se natáhl ke svým nohám. Mé ruce jako by samy od sebe nemotorně uvolnily řemeny a já jsem se vysoukal z nádrže ven. Ležel jsem na podlaze a snažil se zhluboka dýchat. Tehdy jsem pochopil, co to znamená dýchat kyslík. Vřískání alarmu jako by se ode mě postupně vzdalovalo. V uších mi hučelo a pískalo a nedokázal jsem souvisle přemýšlet. Snažám mdlob, které na mě útočily, jsem však odolával.

Když jsem se po několika minutách konečně vzpamatoval, zapřel jsem se rukama o zem a pomalu vstal. Zamotala se mi hlava a já se opět málem skácel na podlahu. Rozhlédl jsem se kolem. Hledal jsem tu dívku, ale v místnosti se mnou nikdo nebyl. Stál jsem tam sám. Nedokázal jsem to pochopit. Přece jsem ji viděl, zcela jasně. Byla přímo přede mnou.

Světla nefungovala, pouze stále blikal a pípal alarm. Krása. Nemohl by ho někdo konečně vypnout? Stačilo mi vědomí, že to málem byl poslední zvuk, který jsem v životě slyšel. *Píp.*

Měl jsem ale dřív vůbec nějaký život? Normálnímu člověku by hlavou vířila hromada otázek, vzpomínek a emocí. Mně v hlavě nevířilo nic. Byl jsem jen unavený a vystrašený. Myšlenky mi obsadila pouze jediná otázka: *CO SE TADY U VŠECH ČERTŮ DĚJE?*

Stál jsem v místnosti dlouhé několik desítek metrů. Byla plná spánkových komor, úplně stejných jako ta, z níž jsem před chvílí vypadl. Pomalu jsem přikročil k nejbližší z nich, hned vedle té mé. Byla zavřená, avšak úplně prázdná. Srdce se mi rozbušilo. Přešel jsem k další komoře v řadě. Nahlédl

jsem špinavým okénkem dovnitř. Zprvu jsem nic neviděl. Zamračil jsem se a očistil jsem okénko rukávem svého zašlého trika. *Píp.* Červené světlo alarmu zablesklo a já jsem vyděšeně vyjekl a uskočil. V komoře visely ostatky už dávno mrtvého člověka. Prázdné oční důlky na mě hleděly spolu s dokořán otevřenými ústy, jako kdyby se na mě ten chudák snažil křičet. Jako by byla moje vina, že tam takhle zemřel.

Vylekaný jsem se rozeběhl dlouhou chodbou a cestou jsem nahlížel do ostatních nádrží. Některé byly otevřené a prázdné, některé zavřené a prázdné. Drtivá většina z nich však byla obsazená mrtvými lidmi v různých stupních rozkladu či už pouze holými kostrami. Do některých komor jsem se raději ani nedíval. Jejich skla byla zevnitř špinavá od zčernalé, zaschlé krve. Pravděpodobně se některým lidem uvnitř neotevřely dveře tak jako mně, a tak se ze zoufalství z nedostatku vzduchu pokusili okénko rozbít vlastní hlavou. Běžel jsem až na konec chodby, udýchaný, zmatený a v šoku. U jedné ze zakrvácených komor se mi podlomily nohy a zase jsem upadl na zem.

Kašlal jsem krev. Vkleče jsem se řádně vyzvracel, ale byla to jen samá voda a hlen. Žaludek jsem měl úplně prázdný. Byl jsem otřesený. *Přece nemohou být všichni mrtví! Nemůžu být úplně sám! To není možné! Viděl jsem přece tu dívku.* Opřel jsem se zády o jednu z komor a s hlavou v dlaních jsem snad celou věčnost brečel. Při každém zablikání alarmu se mi na tvářích zaleskly kapky zoufalství. Vzlykal jsem a volal kohokoli, kdo by mohl být poblíž, z mého hrdla však i nadále vycházely pouze nesrozumitelné suché skřeky. Pokusil jsem se vstát, jenže jsem neměl dost sil.

Po čele mi z rány na hlavě stékal pramínek krve. Realita se mi vůbec nelíbila. Ale co to povídám – ve skutečnosti jsem neměl ani ponětí, co vlastně reálné je a co ne. *Co když to všechno je jen sen?*

Nakonec mi klesla víčka a usnul jsem, vyčerpaný, válející se v slzách a zmatených myšlenkách na zaprášené, studené podlaze, oblečený jen v zašlých starých trenýrkách

a potrhaném triku. Avšak tentokrát jsem měl alespoň vzduch. *Jak dlouho jsem tam byl zavřený? říkal jsem si. Měsíce? Roky? Víc? A kde to jsem?*

Kapitola II.

Záznamník: Na lodi, den 2.

Když jsem se probudil, nějakou dobu jsem se jen motal po chodbách a hledal něco k pití. Žízeň jako by mě chtěla celého pohltit. Během svého marného snažení najít aspoň kapku vody jsem si uvědomil jednu věc: každá chodba byla identická s tou předchozí. Všechny byly stejné. A bylo jich hodně. Někaký čas jsem si myslel, že ve skutečnosti chodím v kruhu, kolem dokola, naprosto ztracen ve své vlastní, soukromé realitě. Nikde nebyla okna. Všude vládla tma. Cestu mi osvětlovalo jen červené blikání doprovázené zvuky alarmu. I mrtvá těla v nádržích jsem začal považovat za samozřejmost – jako by něco takového člověk vídal každý den.

Jako hloupý jsem se motal po temných chodbách a okusoval si suché rty. Do každé zavřené spánkové komory jsem zamířil pohledem, avšak ten pohled nikdy nepadl na žádnou živou duši. Ani jedinkrát.

Já sám jsem musel skýtat opravdu zoufalou podívanou. Ruce svěšené, nohy se mi motaly jedna přes druhou; jak jsem později zjistil, byl jsem samá kost a kůže, hlavu a obličej jsem měl zakrvácený... a tupě jsem si sám pro sebe mumlal cosi nesrozumitelného.

Možná to zní jako obyčejná sebelítost – a nejspíš máte pravdu, na trochu sebelítosti v mém vyprávění asi ještě několikrát dojde. Nedokážu si na svém místě představit kohokoli jiného. Tohle bych vážně nikomu nepřál. Kdybych si aspoň pamatoval, kdo jsem a kde jsem! Ale nebrečel jsem. Už ne. Asi bylo dobře, že mé vzpomínky byly ty tam. Všechno by mi mělo být jedno. Nemělo by mi záležet ani na sobě samém.

Tak to však nebylo. Ne úplně.

Jedna z mála věcí, které mi v tu chvíli neustále útočily na mozek, byla *ona*. Ta dívka. Jako bych ji znal, ale neměl jsem ponětí odkud. Byla však jediným vodítkem, které by mě mohlo směřovat na cestě zpět k mým vzpomínkám.

Netuším, jak dlouho jsem se těmi chodbami motal. Nepamatuji si, kolikrát jsem spadl na zem, kolikrát jsem se praštil do hlavy, kolikrát jsem se pozvracel, kolikrát jsem upadl do bezvědomí. A pořád jsem neměl nic k pití. Otupěle jsem se začal smířovat s faktem, že jestli nenajdu žádnou vodu, umřu. A nebude to už dlouho trvat.

Nakonec se však přede mnou zjevila další místnost. Vypadala stejně jako všechny předchozí, jen místo průchodu do další chodby byly krátké schody svažující se k dvoukřídlým dveřím. Přimotal jsem se k nim a zvědavě jsem zvedl hlavu. Visel nad nimi zašlý nápis; ať už v minulosti hlásal cokoliv, dnes z něj zůstalo zřetelné pouze písmeno S. Náhlá změna v okolním prostředí mi do krve vlila nové odhodlání.

Po mnoha neúspěšných pokusech dveře otevřít a dostat se na druhou stranu však odhodlání vyprchalo a zbylo jen zklamání. Opřel jsem se zády o zeď a svezl se po ní na zem. Taková těžká vrata jsem neměl šanci otevřít sám. Rozhlédl jsem se kolem sebe a přemýšlel, co dál. *Bez vody už to dlouho nevydržím.* Vzdychl jsem.

Cítil jsem, jak ze mě uniká život. Opět mě přepadlo zoufalství. Nevěděl jsem, co mám dělat. Tma se na mě tlačila ze všech stran, natahovala své studené ruce a vši silou se mě snažila polapit, stáhnout mě do hlubin, ze kterých už by nebylo návratu.

V tu chvíli se však jistá část mé mysli vzpamatovala. Můj pohled padl na páku manuálního ovládání. Chvíli trvalo, než mi došlo, k čemu vlastně slouží. Z posledních sil jsem se vyhrabal na nohy a veškerou silou, která mi ještě zbývala, jsem se do ní zoufale opřel. Páka padla dolů, v kovové konstrukci něco zapraskalo a dveře se za hlasitého skřípění pootevřely, dost na to, abych se jimi dokázal protáhnout na druhou stranu.

Zůstal jsem zaraženě stát s ústy dokořán a tupě jsem zíral před sebe. Sklad. Byl to sklad. Plný vzrušení a adrenalinu jsem se vrhl k regálům a hledal cokoli, co by třeba jen vzdáleně připomínalo vodu. Na jedné ze zaprášených polic jsem narazil na balíky malých plastových lahví a okamžitě jsem jich do sebe pár obrátil.

Místnost se zdála být nekonečná. Řady polic se táhly přede mnou, napravo i nalevo tak daleko, že jsem nedokázal dohlédnout na konec.

A také vypadala, že je plná zásob. Neustále blikající červené světlo mi začínalo navozovat halucinace. Zakroutil jsem hlavou, abych se vzpamatoval, a s radostí jsem se pustil do otevírání všemožných konzerv a vakuově uzavřených sáčků s jídlem; hrst z každého balíčku si sprintem našla cestu do mého žaludku. Objevil jsem konzervy s masem, s fazolemi a kukuřicí, sáčky se sušeným masem a s arašídy, kompoty, dokonce i tabulky hořké čokolády! Ve chvíli, kdy jsem ji spatřil, všechno jídlo v mé náruči se svezlo k podlaze. Biologické pochody mého těla se však ozvaly dřív, než jsem se k čokoládě dokázal dostat. Břicho se mi stáhlo v bolestivých křečích a já jsem se, místo abych se potěšil s milovanou pochoutkou, zřítíl k zemi. Opět jsem ležel na podlaze a svíjel se v bolestech. Za pár vteřin jsem veškeré právě pozřené jídlo zase vyzvracel.

Docela mňamka: dívat se v červeném světle na čerstvě rozkousané jídlo všeho druhu smíchané s hlenem, jak se vám dere z úst proudem, který jako by neměl nikdy skončit.

Ležel jsem tam, bledý a vyhublý, celý jsem se třásl a ptal jsem se sám sebe, proč se tohle muselo stát zrovna mně. *Proč jsem nemohl umřít v poklidném spánku jako většina lidí v těch nádržích? Proč jsem to musel být zrovna já?*

Když jsem se trochu uklidnil, můj žal a tichý smutek vystřídala slepá zlost na neustále poblikávající světla a uši rvoucí *píp – píp – píp*. Rozzlobený a se slzami v očích jsem se postavil a s lahví vody v ruce jsem vyrazil mezi regály napříč místností. Doufal jsem, že na druhém konci najdu východ. A měl jsem štěstí. Prohnal jsem se skladem, až mě nohy dovedly do... další místnosti s komorami. *Kolik jich tady sakra je?* Odpověď jsem ani netušil, ale bylo zřejmé, že nejspíš opravdu hodně. A mě už pomalu začínalo dohánět šílenství. Připadalo mi, jako by se můj život proháněl po smyčce a já se z ní nemohl dostat ven, ať jsem se snažil sebevíc. Jak jsem

ale později zjistil, nebyla to tak úplně pravda. Ve skladu se nacházely ještě jedny dveře, v jeho prostřední části na pravé straně. Ty jsem při svém putování přehlédl.

Probudil mě ženský hlas. Nebo se mi možná zdálo, že ji zase slyším – sotva jsem otevřel oči a posadil se, byl ten tam. Zakroutil jsem hlavou. *To snad není možný!* Promnul jsem si obličej. *Bože, co bych dal za další dvě hodiny spánku.*

Vstal jsem z postele a natáhl se pro sklenici vody. Opatrně a po douškách jsem upíjel. Předchozí zkušenost mě dostatečně poučila a já jsem opravdu netoužil znovu zvracet. Unavenýma očima jsem si prohlédl pokoj. Postel. Skříň. Stůl a židle. Müsli tyčinka. Popadl jsem ji; po chvíli zápolení s obalem bylo vyhráno. Nikdy bych neřekl, že kombinace borůvek, obilných vloček a cukru bude chutnat tak dobře. Na chvíli jsem se nad tím pozastavil, ale vzápětí jsem to nechal plavat.

Zrcadlo. Srdce se mi rozbušilo. Plný nervozity a vzrušení jsem k němu opatrně došel a pohlédl na postavu, která se v něm objevila.

„A sakra,“ uniklo ze mě. Stál přede mnou na kost vychrtlý asi pětadvacetiletý kluk; modré oči, krátké světlé vlasy, ztrápený obličej. Zoufalství, které z něj vyzařovalo, pro jistotu podtrhovaly černé kruhy pod očima, suché, popraskané rty a zarudlá bělma. Pohled to byl otřesný. Vypadal jsem jako živoucí mrtvola.

Kdo mi tohle mohl udělat? Kdo mě zavřel do té komory a proč, zatraceně? A na jak dlouho? Zamotala se mi hlava. Roztřeseně jsem se opřel o židli. *Ach.*

Tak a dost! Bylo načase stát se zase chlapem. Musel jsem zjistit, kde jsem a kdo mě tady drží. Potřeboval jsem se dostat domů, ať už to bylo kdekoliv. Říkal jsem si, že by se mi mohly vrátit nějaké vzpomínky, objevím-li místo, které pro mě dřív něco znamenalo. Byl jsem vzhůru druhý den a už mě to prázdno v hlavě začínalo dopalovat. Ještě jednou jsem se podíval do zrcadla a rozhodl se, že si cestu ke svým vzpomínkám zkrátka najdu. Za každou cenu.

Dojeda jsem svou tyčinku a došel jsem ke dveřím. Nebyla na nich žádná klika ani okénko. Než jsem si mohl začít lámat hlavu s tím, jak jsem se sem vlastně dostal – a hlavně jak se odsud zase dostanu pryč –, na pravé straně rámu dveří se rozsvítilo zelené tlačítko. Nejistě jsem natáhl ruku a zmáčkl ho.

Vzduch kolem zasyčel a dveře se s tichým šoupanutím otevřely. Za nimi byla... chodba. *Už zase?* Tato však nebyla stejná jako ty, jimiž jsem bloudil včera. Nebyly tu žádné spánkové komory, žádná mrtvá těla ani krev. A co bylo důležitější, svítala tu normální světla. Žádné blikající nouzové osvětlení doprovázené hlasitým alarmem. Naprosté ticho. Oddychl jsem si.

Několik opatrných krůčků vystřídal rychlejší tempo a pak už mě nohy nesly vpřed.

Nevím, jak jsem se do toho pokoje s teplou postelí den předtím dostal. Všechno od chvíle, kdy jsem při honbě za čokoládou ztratil vědomí, mám v mlze. Pamatuji si jen pár pocitů, záblesků, nic víc. Nemám ani ponětí, kde jsou všechny ty spánkové komory – či jestli vůbec někde doopravdy jsou. Je dost dobře možné, že si je má mysl prostě jen představovala. Po prožití některých typů traumatu jsou halucinace celkem běžný problém. Jasným příkladem jsou mé vzpomínky na dívku, která na mě po probuzení mluvila a následně zmizela. Musel to být přelud, protože očividně jsem byl úplně sám.

Ale nechal jsem své myšlenky stranou a soustředil se na to, co jsem při zkoumání chodby objevil. Byla víceméně pořád stejná, každých několik metrů se po stranách nacházely dveře identické s těmi předchozími a za nimi další pokoje. Toto místo bylo zřejmě vybudováno pro velký počet lidí. Jedna věc mě ale zarazila: každých deset metrů byly v chodbě nainstalovány těžké kovové dveře s pákou. Takové mohly sloužit k několika účelům. Buď měly v případě nouze hermeticky uzavřít a oddělit od sebe jednotlivé sekce s ubikacemi, nebo měly zabránit obyvatelům ubikací dostat se z jejich vlastní sekce. Nevěděl jsem proč, ale měl jsem neodbytný pocit, že se brzy o pravém účelu těchto dveří všechno dozvím. Rozhlédl jsem se.

„Co to sakra...“ pokusil jsem se promluvit, ale hlasivky mi vypověděly službu a ze mě vyšlo jen přidušené zamumlání. Dlouho jsem nemluvil. Hlasivky musí dostat čas na vzpomínání.

Prošel jsem několika takovými sekcemi (všiml jsem si, že každá má na zdi u dveří napsané písmeno a číslo, C-1 až C-10). Po sto metrech chodba končila. Celá tedy byla rozdělena na deset sekcí po deseti metrech a na každou z nich připadaly čtyři ubikace, dvě na každé straně. V sektoru C se tedy mohlo ubytovat čtyřicet lidí ve čtyřiceti pokojích.

Pákou jsem otevřel kovové dveře s nápisem *Východ* na konci sektoru – tentokrát jsem ani nemusel použít moc síly – a ocitl jsem se... no nebudu lhát, čekala mě chůze další chodbou. Tato ale byla zase trochu jiná. Táhla se napravo a nalevo, stály v ní pohovky, stoly a lampy. Také osvětlení bylo jiné, zářivější. Světlo vycházelo z mnoha LED panelů na stropě a slabě svítily i okraje chodby na podlaze.

Nemohl jsem uvěřit svým očím. Ponuré a temné vězení vystřídalo něco naprosto nečekaného. A hele! *Kytka!* Rozběhl jsem se doleva a namířil si to k dávno uschlé rostlině, která se kdysi určitě měla k světu, ale nejlepší léta už měla za sebou. To mi však radost zkazit nedokázalo. Je zajímavé, jaké změny v lidské psychice způsobí něco tak obyčejného jako změna prostředí.

No páni! Okamžitě jsem usoudil, že to je událost dne. Užasle jsem se posadil na gauč a prohlížel si své okolí. *To snad není možný,* kroutil jsem neustále hlavou.

Středem chodby se táhly úzké koleje, nejspíš pro transport nějakého materiálu. Směřovaly doprava i doleva... a stejně jako chodby, každé koleje také mají svůj konec! A má hypotéza o převážení materiálu po kolejích mohla znamenat jediné: na jednom z těch konců bude sklad. Rozhodl jsem se, že všechny pohovky, stoly a židle prozkoumám později. Hlad a rychle ubývající síly mě donutily pokračovat. Čím dříve dorazím do skladu s jídlem a vodou, tím dříve budu zase zpět ve své posteli. Začínal jsem být opravdu unavený.

Při sledování kolejí jsem zjistil jednu velice zvláštní věc. Nebyl jsem si jistý, jestli mě má znepokojoovat, nebo jestli si s tím vůbec nemám lámat hlavu. Zeď naproti straně s ubikacemi byla... ze skla. Po bližším zkoumání jsem zjistil, že kromě nosných sloupů je tato strana tvořena obrovskými okny. Za nimi však byla temná kovová stěna. Netušil jsem, co to znamená. Bylo mi ale jasné, že ten kov má ochrannou funkci, brání poškození oken zvenčí. Další nevysvětlená otázka teda zněla: *Jaké nebezpečí číhá za zdí?* Odpověď na mě měla za pár dní dolehnout těžce jako kámen.

Dveří vedoucích do dalších sektorů s ubikacemi se zde nacházelo obrovské množství. Každých patnáct metrů se po straně objevovaly další a další s nápisem podobným tomu předchozímu, tentokrát však s písmenem A, B, D a tak dále. Po každých pěti sektorech byla posloupnost přerušena dveřmi s nápisem *Žebřík*. Význam je nejspíš celkem jasný, já jsem ale pokračoval dál – rozhodl jsem se, že kam ty žebříky vedou, prozkoumám až někdy později. Došel jsem k názoru, že bude lepší nejprve nabrat síly a vytvořit si provizorní mapu a zápisník, abych se někde neztratil.

Ale dost popisu okolí. Našel jsem sklad. Velký sklad. Vešel jsem dovnitř a rozhlédl se doprava a doleva. Tady to přece znám! Aha, tak takhle to je. Tento východ jsem předtím přehlédl.

A opravdu, byl to TEN sklad, jak jsem vzápětí zjistil podle zvratků na zemi a nedojedené čokolády o kousek vedle. Protočil jsem panenky. Fakt nechutný. Mávl jsem nad tím rukou a pořádně se rozhlédl. Vůbec mě nenapadlo vzít si s sebou něco, v čem bych mohl nalezené věci odnést. Například udělat si vak z prostěradla.

„Hah!“ uniklo ze mě při pohledu na vozítko zaparkované na kolejích u jednoho z regálů v koutě místnosti. Oči se mi rozzářily. Dnes na mě útočí jedna pozitivní věc za druhou, jen tak dál! Kéž by to tak zůstalo i v následujících dnech. Kdybych věděl, že se časem všechno posere, rovnou bych se oddělal.

Vozík fungoval jednoduše. Měl jeden elektromotor, ten se nastartoval jediným tlačítkem a mohli jste jet. Další tlačítka sloužila k ovládání plošiny, která byla připojena

vzadu jako další vagon. Dalo se s ní pohybovat nahoru či dolů, podle toho, k jak vysoké polici jste se potřebovali dostat. Zahleděl jsem se do hloubi obrovské místnosti. Promnul jsem si ruce. *Tak tedy do práce.*

Poslední balík minerální vody mi dal zabrat nejvíc. Myslel jsem si, že posbírat trochu jídla a vody bude jednoduché. Nebylo. Vyhublý a vyčerpaný člověk rychle ztratí veškerou sílu na práci. Nanosil jsem do vozíku dva balíky minerálek po dvanácti litrech, tři balení sucharů, nakládanou zeleninu, sušené maso a deset konzerv s fazolemi a brambory. A jako pět třešniček na dortu samozřejmě pět tabulek čokolády. Aneb opravdu vyvážená strava.

Ale složení mých obědů mi bylo přinejmenším ukradené. Jediné, na co jsem v tu chvíli dokázal myslet, byla postel a sladké sny. Se svěšenými rameny jsem se doplahočil k volant, nastartoval vozík a s trochou zbylé radosti jsem se rozjel po kolejích směrem ke své ubikaci. *Ke své?* Jak jsem vůbec mohl tušit, že patřila mně? Mohl jsem obývat úplně kterýkoliv pokoj. Široko daleko nikdo nebyl, jen samí mrtví lidé v nechutných malých a studených spánkových komorách. Jestli se mě mé myšlenky snažily uklidnit, šlo jim to opravdu na jedničku. *Výborně.*

Kapitola III.

Záznamník: Na lodi, den 3.–8. (nebo 10.?)

Naprosté peklo. Pět dní. Sedm dní. Nebo taky klidně patnáct dní. Toť čas strávený zvracením, křečemi, halucinacemi, bolestmi a horečkou. Můj oslabený organismus nevydržel fyzický ani psychický tlak a prostě odpadl, což ještě více zhoršilo nejen stav mé mysli, ale také ostatní potíže doprovázející probuzení z umělého spánku. Připadal jsem si ještě bezmocnější než předtím. Něco takového jsem nezažil ani při té nejhorší chřipce, na kterou jsem si v budoucnu byl schopný vzpomenout.

Několik dní jsem jen ležel v posteli, téměř neschopný pohybu. Architekta a tvůrce celého komplexu bych nejraději zarazil do země. Proč? Protože *záchod*. Někdo navrhl obrovský komplex se spacími komorami, kolejemi, sklady a bůhví čím vším – a nedokázal pro každou ubikaci naplánovat toalety? Vážně na všechny členy ubytovací sekce připadaly pouhé dva záchody na konci sektoru? Proč?

Všechno jídlo a vodu jsem si z vozíku donesl do pokoje, ve kterém jsem se probudil. Po vypuknutí nemoci jsem už neměl dost síly, abych všechno přestěhoval někam blíž k záchodům. Musel jsem celou cestu urazit pěšky pokaždé, když se mi zachtělo... vyprázdnit se. A věřte mi, nebo ne, bylo to nebezpečně často. Pokaždé mě čekala strastiplná pouť úzkou chodbou až k toaletám. Celých několik desítek metrů. Možná se teď smějete, ale každý metr cesty v mém tehdejší stavu mi připadal téměř nekonečný. Bylo to tak vyčerpávající a zničující, že bych se nejraději někam zakopal. Nicméně odměna v podobě prázdných střev a močového měchýře byla sladká.

Místo abych zkoumal, kde jsem se to vlastně probudil, a snažil se dostat ven, jsem tedy chodil na záchod a ležel v posteli. Ponětí o čase jsem ztratil už dávno, v ubikaci nebyly žádné hodiny. Celkový ztracený čas ale odhaduji na několik dní. Teprve když nemoc pominula, mohl jsem pokračovat v exploraci toho tajemného místa.

Záznamník: Na lodi, den 9.

Konečně! Vyrobil jsem si provizorní batoh. Postup je jednoduchý. Vezmete prostěradlo, roztrháte ho na koncích a svážete dohromady tak, aby vznikl vak. Pohoda, no ne? Klasický teenagerovský vak na záda. Držme se ale raději slova batoh.

Batohu byla svěřena jedna lahev minerálky, tabulka čokolády a pár zbylých sucharů. Plný nového elánu jsem opustil sektor C. Čekal mě dlouhý den plný maximálního soustředění. Stále ještě jsem se necítil v plné síle. Hlavní chodbu bylo nutné prozkoumat od začátku do konce, abych se ujistil, jestli se zde nenachází něco, co by mi mohlo v mé cestě za ztracenými vzpomínkami pomoci. Pomohlo mi ono elektrické vozítko, které mi před několika dny nejspíš zachránilo zadek. Za volantem jsem si broukal písničku *Take Me Home, Country Roads* – dobré znamení, že se mi vrací paměť, a vzpruha pro mou morálku.

Chodba a její okolí vypadaly víceméně pořád stejně... téměř. Minul jsem sklad a po chvíli svižné jízdy se objevily další dvoukřídle dveře. Seskočil jsem z vozítka a zvědavě si je prohlédl. Nijak se nelišily od dveří do skladu: kovové, těžké, otevíraly se manuální pákou. Jediný rozdíl tkvěl v nápisu nad nimi. *Jídelna*. Myšlenka na teplé jídlo, něco jiného než fazole z konzervy, mě samozřejmě velice povzbudila, takže jsem bez zaváhání zatáhl za páku a dveře se s tichým zaskřípěním otevřely. Pohled, který se mi naskytl, mě ovšem vážně zklamal. Nevím, co přesně jsem vlastně očekával, ale jídelna byla plná jen prázdných stolů a židlí. Napravo bylo výdejní okénko a za ním se podle všeho schovávala kuchyně.

Zklamaně jsem dveře zase zavřel a nastoupil zpět do vozítka. Měl jsem za sebou dvě minuty cesty – a už mě přepadla chuť se na všechno vykašlat. Jak mám takhle pokračovat? A mělo to být ještě horší... ale nepředbíhejme. Objevil jsem i pár místností, které mi přece jen přinesly trochu chuti do života, přestože jsem je nikdy potom pořádně nevyužil.

Narazil jsem na knihovnu plnou lákavých titulů, posilovnu, a dokonce i malé kino. Ze všeho nejvíc mě však zaujala rekreační společenská místnost. Byl to velký prostor plný úžasně měkkých sedacích vaků, stolů, sedaček, lamp a polic s laptopy, papíry a tužkami, deskovkami, disky s podcasty a písničkami, počítačovými hrami, dokonce tu byly i nějaké dětské hračky... Ty na mě zapůsobily jako odjištěný granát. *Dětské hračky.* To znamenalo, že se v komplexu nacházejí (nebo teprve měly nacházet?) děti. Při vzpomínce na mrtvá těla ve spánkových komorách mi přeběhl mráz po zádech. Tohle místo člověku nedopřalo ani chvíli klidu a pohody. Sotva jsem objevil něco zázračného a dokonalého, nějaký jiný faktor mi to štěstí zase sebral. Bezva. Sklonil jsem hlavu.

„Tohle nemá smysl,“ vypadlo ze mě – tentokrát už srozumitelně, hlasivky se (stejně jako zbytek těla) už celkem zotavily. Zakroutil jsem hlavou a s rukama v bok jsem tiše vyšel z místnosti.

„Přestává mě to bavit.“ Zavřel jsem za sebou dveře a otupěle nasedl zpět na vozítko. S rukama položenýma na volant jsem se zahleděl do dále a přemýšlel, co dál. Nechtěl jsem tu být. Nedokázal jsem si ujasnit, co vlastně mám dělat. Nedokázal jsem přijít na to, kde jsem. Nedokázal jsem přijít na to, kdo jsem. Nedokázal jsem přijít na to, co tady dělám. Jednou věcí jsem si však jistý byl: Jednou na to přijdu. Vzpomínky se mi vrátí a já budu zase tím, kým jsem býval dřív. A člověka, jehož vinou jsem tu uvízl, zabiju.

Spokojen se svým rozhodnutím, vedl jsem elektrické vozítko po kolejích dál do útrob komplexu, odhodlaný prozkoumat každou jeho část a dostat se odsud ven. Další postranní místnosti jsem už jen míjel, nezajímaly mě ani nápisy nade dveřmi. Byl jsem plný odhodlání dojet až na samotný konec chodby. Nevěděl jsem, co tam najdu, ale tušil jsem, že to bude důležité.

Objevil se však jeden problém: Na žádný konec hlavní chodby jsem nikdy nedorazil. Žádný totiž neexistoval.

První pochybnosti ve mně začaly hlodat už v polovině cesty, ale nevěnoval jsem jim pozornost. Měl jsem za to, že to jsou jen preludy v důsledku sníženého sebevědomí.

Ale spletl jsem se. Po nekonečně dlouhé jízdě a nekonečně hromadě nekonečně nesmyslných nápadů a myšlenek mi to došlo... Vždyť jezdím v kruhu! Sledoval jsem pozorněji zeď po levé straně. Za pár minut jsem prosvištěl kolem dveří s nápisem *Jidelna*. Po chvíli na mě mrklo kino, společenská místnost i všechno ostatní. *Co to kurva?!*

Prudce jsem zabrzdil. Batoh položený vzadu na vozíku mi přeletěl přes hlavu a přistál na kolejích přede mnou. S vykulenýma očima jsem vzhlédl k horizontu. Nechápu, jak mi to mohlo nedojít. Takovou dobu si tady jezdím dokola a dokola a vůbec jsem si neuvědomil... že chodba se zakřivuje a ve skutečnosti není rovná. Což ale nedávalo smysl. Ne, neříkám, že zatáčela – neustále stoupala, nahoru a nahoru. Na obou stranách. A to prostě nebylo možné. Na opačném konci bych přece musel zůstat viset vzhůru nohama. Pomateně jsem se rozhlížel kolem dokola a rozum mi nad novým zjištěním zůstával stát.

„Jak...?“ Vystoupil jsem z přepravního vozíku a tupě zíral před sebe. *Asi tomu nerozumím*, říkal jsem si v duchu. Jak je to vůbec možné? A jak jsem si toho mohl nevšimnout? Takhle to přece nefunguje. Zamračil jsem se. Srdce mi tlouklo jako splašené a veškeré závitky mého mozku se snažily tu záhadu rozluštit. Gravitace by mě přece stáhla zpět... *To je ono!* GRAVITACE! Došlo mi, že se cítím podivně lehký. Opravdu hodně lehký. Podíval jsem se na své nohy.

„Hmm...“ Přikrčil jsem se a vyskočil. „OU!“ vyšlo ze mě. Vznosl jsem se do asi metrové výšky a pak jsem pomalu dopadl zpět na podlahu. Nedokázal jsem tomu uvěřit. Rozesmál jsem se... a skákal jsem a skákal, dokud mě to neomrzelo a nepřemohlo mě vyčerpání.

Unavený, ale s úsměvem jsem se opět vrátil do ubikace, ale tentokrát jsem si moudře vybral pokoj nejbližší k záchodům. Absence normální gravitace by mi možná měla dělat starosti, já si to však zatím užíval. Napadlo mě, jestli náhodou nejsem součástí nějakého experimentu. S touto skutečností bych už mohl něco udělat a vzdáleného pozorovatele nějak vypéct. Brzo jsem však měl bohužel zjistit, že realita je někde úplně jinde...

Záznamník: Na lodi, den 10.

I následující den jsem strávil na obhlídce. Když jsem si uvědomil, že hlavní chodbou nikam nedojdu, zbyly mi k prozkoumání pouze prostory za dveřmi s nápisem *Žebřík*. Vybral jsem si hned ty nejbližší. Žebřík vedl úzkou vertikální šachtou. Pokrčil jsem rameny a započal nenáročný výstup. Druhý konec nebyl daleko, po chvíli už jsem byl téměř u něj. Opatrně jsem vystrčil hlavu z tunelu. Oči jako by mi chtěly vypadnout z důlků. Vysoukal jsem se do malé oválné místnosti. Všude kolem, na stěnách i na stropě, byla ústí podobných šachet. *Je to křižovatka*, pomyslel jsem si. Ostatní tunely s žebříky vedly zpátky dolů, jen každý z nich ústil v jiné části hlavní chodby. Důležité ale byly dva kulaté otvory, kterými bylo možné odejít z místnosti. Koridory za nimi se... otáčely. S přimhouřenýma očima jsem udělal několik kroků vpřed a zůstal jsem stát na hranici křižovatky a otáčejících se chodeb. Nedokázal jsem pochopit, jak je to možné. Pak jsem se rozhodl.

Stačil jediný krok... a zůstal jsem viset ve vzduchu.

Žádná gravitace! Ať už jsem se nacházel kdekoliv, bylo to opravdu zvláštní místo. Neschopen uřídit své tělo v nulové gravitaci, řítil jsem se vstříc zdi. Snaha zachytit se stěn byla marná, neměl jsem tušení, jak své tělo dostat tam, kam bylo třeba. Zachvátila mě panika. S tichým *duc* jsem narazil do svazků trubek, což mě odhodilo zase zpět. *Au*. Nemotorně jsem se zachytil stěny a zastavil tak svůj let.

Oklepal jsem se. Tak to by bylo. Ohlédl jsem se. Nebylo to tak, jak jsem se domníval. Koridory se neotáčely. To ta oválná křižovatka! *Nechápu*. Pomalu jsem se obrátil a opět jsem se odrazil. Koridor vypadal všude úplně stejně. Po nějaké době jsem dorazil ke kulatým kovovým dveřím s pákou. Musel jsem je otevřít a zjistit, co je za nimi. Hryzavý pocit někde uvnitř mě od toho ale odrazoval. Jako by mé podvědomí vysílalo tiché signály, že to, co leží právě za těmito dveřmi, nesmím nikdy spatřit.

Z čela se mi oddělila kapka potu. Sledoval jsem, jak se ode mě pomalu vzdaluje. V hlavě mi to šrotovalo víc než

kdy dřív. Všechny moje mozkové závity pracovaly naplno. Něco se mi tady prostě nezdálo. Podíval jsem se nejistě za sebe a potom pod sebe. Viděl jsem, jak se mé tělo vznáší stejně jako ta kapka potu, a v mysli se mi začalo formovat jednoduché vysvětlení. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi bude líbit... ne, ve skutečnosti jsem věděl, že se mi určitě líbit nebude. Rozhodl jsem se ale nepodléhat strachům a dveře před sebou prostě otevřít. Bylo to buď – anebo. Tak či tak, v obou případech by to vyšlo nastejno. Říká se, že nevědět je někdy lepší. Toto nebyl ten případ. Nevědět, co se za těmi dveřmi nachází, by mi nijak neprospělo. A jsem já se odsud potřeboval dostat. Nutně.

Plný obav a očekávání nejhoršího jsem zatáhl za páku a zatlačil do dveří. Tiché zasyčení, které se vzápětí ozvalo, jen prohloubilo mé obavy. Značilo totiž rozdílné tlaky v chodbě a místnosti za dveřmi. Chytil jsem se kovového okraje kulatého otvoru a proletěl na druhou stranu. Rozum mi zůstal stát. Vznášel jsem se uprostřed menší místnosti plné počítačů, otočných židlí a obrazovek. Technika ale nebyla to nejdůležitější. Jistě, mohla mi nejspíš prozradit celou spoustu podstatných informací – ale ne teď. Teď ne.

Moje hlava měla co dělat, aby zpracovala pohled, který se jí naskytl. Mé vnitřní orgány si pravděpodobně myslely, že se blíží konec. Srdce mi uhánělo jako splašený kůň a plíce přijímaly takový objem vzduchu, že div nepraskly.

Díval jsem se skrz obrovské okenní panely.

Viděl jsem tmu.

Hvězdy.

Vesmír...

Kapitola IV.

Země, ESEC – Earth's Space Exploration Corporation (Pozemská společnost pro průzkum vesmíru)

Allison Reevesová si promnula oči. Začínalo toho na ni být příliš. Před několika hodinami její společnost ztratila kontakt s lodí Destiny, mířící do nejbližší hvězdné soustavy. Jejím cílem bylo kolonizovat potenciálně obyvatelnou planetu Proxima Centauri b. Vše šlo jako po másle. Start proběhl v pořádku, všichni cestující byli úspěšně dopraveni na měsíční základnu Artemis, která měla sloužit jako přestupní stanice. Na palubě se nacházelo tisíc lidí, včetně dětí. Lidstvo začínalo oslavovat počátek velkého vítězství. Jak ale říká známé přísloví, neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil. Destiny po deseti letech svého putování přestala se zemí komunikovat. Nikdo nevěděl proč, co se stalo, jestli je posádka v pořádku. Projekt Salvation, neboli Spása, jehož cílem bylo zachránit lidský druh před vyhynutím, projekt za stovky miliard dolarů, se řítí k neúspěchu. A nyní bylo právě na Allison, aby tuto skutečnost oznámila celému světu. V přímém přenosu.

Povzdychla si. Několik minut v tichosti sledovala postavičku astronauta na svém stole a přemýšlela, jaké otázky by jí mohli novináři, čekající o několik místností dál, položit. Nikdo z nich netušil, proč generální tajemnice ESECu svolala tiskovou konferenci. Kolovaly spekulace, seriózní nápady i konspirační teorie. Jejich autoři se však nedokázali shodnout na jediném důvodu, proč ESEC uspořádal tiskovou konferenci tak narychlo, v řádu několika hodin. O tiskových konferencích se běžně ví dny, někdy dokonce týdny dopředu. Jedna věc tedy byla jistá: Generální tajemnice Allison Reevesová se chystala učinit vážné a důležité oznámení. To jediné bylo celému světu jasné. Otázka zněla, jestli to bude dobrá zpráva, či nikoli.

„Tak pojďme,“ řekla si sama pro sebe Allison. Vstala ze židle a vyšla ze své prostorné kanceláře. Konferenční místnost ležela jen o několik desítek metrů dál chodbou,